

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Praha 6, Bělohorská 2428/203, proti **žalované: Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Brno, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.8.2015 č.j. SZPI/AA438-29/2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č.j. SZPI/AA438-29/2015 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k odvolání žalobce částečně zrušeno a změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni (dále též „*prvostupňový správní orgán*“), ze dne 16. 2. 2015, č.j. SZPI/AA438-26/2015 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byla žalobci podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „*zákon o potravinách*“) uložena úhrnná pokuta ve výši 1.500.000 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Napadeným rozhodnutím došlo ke zrušení

prvostupňového rozhodnutí ve vztahu ke dvěma dílčím útokům žalobce a k zastavení řízení v tomto rozsahu, změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve snížení pokuty uložené žalobci na 1.450.000 Kč, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Důvody žaloby

Žalobce žalobu odůvodnil čtyřmi skupinami žalobních bodů. V první skupině žalobních bodů žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím, jakož i postupem správního orgánu, byla porušena zásada předvídatelnosti postupu a rozhodování správních orgánů, byla porušena zásada spravedlnosti. Pokuta byla uložena za nedostatky týkající se označování na regálových etiketách a v menší míře za nedostatky při prodeji ovoce a zeleniny. Žalobce konstatoval, že aniž by chtěl jakkoliv polemizovat s tím, že nese objektivní odpovědnost za kvalitu jím prodávaných potravin a označování jím prodávaného zboží, je toho názoru, že všechny předmětné nedostatky jsou běžnými nedostatky zjišťovanými v rámci celé Evropské unie (tj. na území České republiky i na území jiných států EU), jakož i v rámci všech prodejních formátů (ať se jedná o trhy plošné, středně plošné či velkoplošné prodejny). Jedná se o pochybení, která žádným způsobem nevybočují ze stavu potravinového práva v Evropské unii. To, že se jedná o typově méně závažná pochybení, dokládá i skutečnost, že nejméně u 8 z těchto pochybení zákon předpokládá i možnost upuštění od uložení pokuty; v takovýchto případech je v zemích Evropské unie považováno za obvyklé, že takováto pochybení jsou řešena pouhou domluvou a pokuta není ukládána. V případě, že pokuta je uložena, je její výše řádově (resp. spíše o dva řády) nižší než ve věci, která je předmětem této žaloby. Žalobce nezpochybňuje, že právo Evropské unie umožňuje členským státům upravit sankci za porušování potravinového práva samostatně, má však za to, že sankcionování prohřešků proti potravinovému právu nemůže být v jednom členském státě ve srovnání s jinými členskými státy excesivní, přičemž ukládání pokut v řádech milionů za taková či obdobná pochybení, která jsou předmětem tohoto řízení, je za excesivní nutno považovat. Žalobce dále uvedl, že od roku 2013 skokově narůstá výše pokut ukládaných žalovaným. Jedná se o skokové navyšování ve výši řádů. Toto bývá žalovaným odůvodňováno údajným zhoršením kvality potravin na českém trhu, což je však v rozporu se skutečným stavem věcí. V roce 2013 došlo ke zvýšení počtu kontrol, avšak ke snížení počtu negativních zjištění. Přitom v roce 2013 došlo za tohoto trendu k navýšení pokut skokově v průměru o 82%. Již toto navýšení bylo nutno považovat za nedůvodné a neočekávatelné. Tento trend pokračoval i v roce 2014, jak vyplývá i z výročních zpráv samotného žalovaného uveřejňovaných na jeho internetových stránkách. O tom, že nedochází ke zhoršení kvality potravin na trhu České republiky, svědčí i výsledky celosvětové studie hodnotící kvalitu a dostupnost potravin - Česká republika je v hodnocení těchto kritérií na 23. místě na světě (z hlediska kvality a bezpečnosti na 24. místě na světě) a je nejlepší v hodnocení ze všech států východní Evropy. Z těchto skutečností vyplývá, že skokové navyšování pokut, ke kterému dochází od roku 2013, nelze v žádném případě odůvodnit zhoršováním kvality potravin na území České republiky. Žalobce dále uvedl, že k otázce nepřiměřenosti pokuty považuje za nejzásadnější námitku, uvedenou již v odvolání, a sice že pokuty v milionových výškách byly doposud ukládány pouze za zcela excesivní jednání a nedostatky. V roce 2013 byla takovouto pokutou pokuta ve výši „5.000.000 Kč“ uložena v souvislosti s metanolovou aférou. Pochybení vytýkaná žalobci, která jsou předmětem této žaloby, přitom nelze v žádném případě stavět na roveň jednání souvisejících s metanolovou aférou. Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný

vypořádal s touto odvolací námitkou, resp. „*zdráhal se uvěřit*“ stanovisku žalovaného. Dle žalobce žalovaný zcela účelově uvádí, že se v obou případech, tj. v případě nyní posuzovaném a v případě společnosti VAPA DRINK s.r.o. a metanolové aféry, jednalo o uvádění jiné než bezpečné potraviny. Z tohoto pak činí žalovaný na straně 13 ve 4 odstavci zcela bezprecedentní závěr, že se nejedná o pochybení diametrálně odlišná či neporovnatelná. Žalobce konstatoval, že v reakci na uvedené stanovisko žalovaného si dovoluje odcitovat slova ústředního ředitele žalovaného Ing. M.K., ústředního ředitele žalovaného, která uvedl v rozhovoru uveřejněném v internetovém deníku idnes.cz dne 1. 3. 2014 s názvem „*Šéf inspektorů: Viníci nezpochybňují prohřešky, nelíbí se jim výše pokuty*“, a to konkrétně na vyjádření Ing. K., že v roce 2013 byla udělena nejvyšší pokuta ve výši 5.000.000 Kč „*v souvislosti s metanolem*“ a „*to, že by byli spotřebitelé ohroženi nebezpečnou potravinou, je naštěstí naprosto ojedinělé. Já se navíc domnívám, že kauza metanol nebyla problémem legitimní potravinářské sféry, tedy chybou technologie, ale kriminálním činem, jehož podstatou bylo přidání chemikálie do potraviny*“. Žalobce uvedl, že po takovém vyjádření ústředního ředitele žalovaného nerozumí tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že jednání, která jsou předmětem tohoto řízení, nejsou diametrálně odlišná či neporovnatelná s jednáním, za které byla postihována společnost VAPA DRINK s.r.o. Žalobce má za to, že jakkoliv bylo možno jednání označit jako uvádění do oběhu potraviny nikoli bezpečné, je zcela neporovnatelné, diametrálně odlišné, pokud se tak děje při prodeji 3 druhů ovoce a zeleniny, na kterém se objevila plíseň či hniloba, či zda se tak děje prodejem látky, do které je přidán jedovatý metanol. Stejně jako ústřední ředitel žalovaného je žalobce toho názoru, že plíseň a hniloba ovoce a zeleniny (jakkoli jsou samozřejmě nežádoucí) jsou problémem legitimní potravinářské sféry, jak bylo uvedeno výše, v celé Evropské unii a ve všech prodejních formátech, nejedná se však v žádném případě o kriminální čin, jehož podstatou je přidání chemikálie do potraviny. V záležitosti „*metanolu v lahvích společnosti Vapa Drink*“ žalobce odkázal na článek z internetového serveru tn.nova.cz s názvem „*Bilance inspektorů ŠOKUJE! Každá čtvrtá POTRAVINA nevyhověla normám*“ s tím, že se v něm uvádí, že „*se mělo jednat o smrtící dávky metanolu*“. Žalobce dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí se na straně 13 uvádí, že v řízení proti subjektu VAPA DRINK s.r.o. byl „*následek hodnocen pouze v rovině ohrožení zdraví osob*“. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, sp. zn. 29 Ca 245/2002, ve kterém se soud přiklonil k závěru, že za škodlivý následek je možné považovat již jen možnou ohrožení práv spotřebitelů. Dle žalobce žalovaný předmětným rozhodnutím velmi často argumentuje v řízeních vedených proti žalobci, proto je pro žalobce poměrně překvapivé, pokud je žalovaný ve vztahu k jednání společnosti VAPA DRINK s.r.o. takto o poznání shovívavější. Žalobce uzavřel, že ze všech těchto důvodů považuje žalobce pokutu za zcela zjevně nepřiměřenou a porušující zásadu spravedlnosti ve správním řízení.

Ve druhé skupině žalobních bodů žalobce namítal, že geometrický nárůst výše pokut odůvodňuje žalovaný na straně 16 a 17 napadeného rozhodnutí tak, že se uložená pokuta má nacházet v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a má odpovídat potřebě kultivace prostředí obchodu s potravinami v České republice s tím, že k postupnému navyšování sankcí dochází od roku 2013 a žalovaný dále tvrdí, že průměrná výše pokut ukládaných v předchozích letech byla natolik nízká, že nepůsobila dostatečně preventivně ani represivně a četnost nedostatku potravin nabízených tuzemským spotřebitelům, zejména co se týká jakosti, označování či uvádění v omyl, se obecně spíše navyšovala. Jak vyplývá ze skutečností

uvedených shora, jsou tato tvrzení obsažena v napadeném rozhodnutí v rozporu se skutečným stavem věci. Se žalovaným lze souhlasit potud, že k rapidnímu navyšování dochází od roku 2013. Toto navyšování však v žádném případě nelze odůvodnit potřebou kultivace a tím, že by dosavadní výše pokuty neplnily svůj účel. Jak již žalobce uvedl výše, dochází ke zvyšování kontrol za současného snižování negativních zjištění. To, že dochází k navyšování pokut za současného snižování negativních zjištění, vyplývá i z výročních zpráv samotného žalovaného, jak jsou uveřejňovány na jeho internetových stránkách. To, že nedochází ke zhoršování potravin na trhu České republiky, svědčí výsledky celosvětové studie, kterou žalobce zmiňuje shora. Pokud žalovaný argumentuje názorem uvedeným v díle Vedral Josef, správní řád, komentář 2, vydání 2012, („zásada legitimního očekávání nemůže znamenat absolutní neměnnost rozhodovací praxe správního orgánu“), potom s ním jistě lze souhlasit. Je však potřebné uvést, že pro změnu rozhodovací praxe správního orgánu musí být dány objektivní důvody. Takové důvody však v daném případě dány nejsou, jak již žalobce uvedl výše. Geometrické navyšování pokut, které neodpovídá rozhodovací praxi států Evropské unie ani předchozí rozhodovací praxi žalovaného, je tak dle názoru žalobce zjevně v rozporu se zásadou legitimního očekávání. K tvrzení žalovaného, že i projednávané nedostatky na úseku ovoce a zeleniny nejsou až tak nesrovnatelné s postihováním metanolové aféry, si žalobce dovolil zopakovat, že takovéto konstatování se mu jeví nepatřičné a cynické, a to nikoli ve vztahu k žalobci samotnému, ale ve vztahu k obětem metanolové aféry.

Ve třetí skupině žalobních bodů žalobce namítal, že již samotné snížení pokuty ve srovnání s pokutou uloženou prvostupňovým správním orgánem je nepřiměřeně nízké. Žalobce připomenul, že napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení ve vztahu ke dvěma nedostatkům týkajícím se kvalitativních prohrěšků v oblasti prodeje ovoce a zeleniny. Zastavení se tak týká oblasti, která je podle žalovaného samotného nejprísněji trestná a nejzávažnější. Původně prvoinstančním rozhodnutím byl tento nedostatek postihován u 8 případů. Zastavení se tak týká jedné čtvrtiny původního počtu. Přesto došlo k snížení pokuty pouze o 3 %. Za tohoto stavu se jeví snížení pokuty jako neadekvátní a zanedbatelné. To tím spíše, že u nedostatků týkajících se označování byla nepochybně dána zákonná možnost od uložení pokuty upustit. Z napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, jak žalovaný dospěl právě k takovému snížení pokuty a proč nedošlo ke snížení vyššímu. Žalobce shledal napadené rozhodnutí v této části jako nepřezkoumatelné.

Ve čtvrté skupině žalobních bodů žalobce uvedl, že má za to, že v případě jednání týkajícího se informační povinnosti bylo možné od uložení pokuty upustit. Následně žalobce citoval relevantní část napadeného rozhodnutí, konkrétně, že *„Z hlediska způsobu spáchání správního deliktu odvolací orgán souhlasí se správním orgánem I. stupně, který posoudil v neprospěch účastníka řízení jednak to, že předmětné potraviny byly uváděny do oběhu formou „nabídky k prodeji“ a „prodeje“, což je ve srovnání s jinými formami uvádění do oběhu závažnější způsob porušení právních povinností, kdy právem chráněné zájmy spotřebitele jsou ohroženy zásadnějším způsobem (jak je již uvedeno i v napadeném rozhodnutí, tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou správních soudů). K tíži účastníka řízení správní orgán I. stupně připočetl dále fakt, že 2 druhy z klamavě označených potravin byly označeny na regálových štítcích nad nabízenými potravinami země původu Česká republika s vyobrazením vlajčky ČR a slova „Čerstvé z České republiky“, neboť většina spotřebitelů zohledňuje hledisko potravin z ČR a dává jim přednost. V návaznosti na to správní orgán I. stupně*

poukazuje např. na tiskovou zprávu Ministerstva zemědělství, zveřejněnou na stránkách <http://eaari.cz/oublic/web/mze/tiskovv-servis/tiskovezoravv/x2012cesi-postupne-meni-sve-navyky-vice-veri.html>, kdy původ potravin, a to zejména původ český, je pro mnohé spotřebitele při rozhodování, zda si potravinu zakoupí, rozhodující. I toto posouzení správního orgánu I. stupně odvolací orgán shledává v mezích běžné logiky a souhlasí s ním". K daným závěrům žalovaného, resp. prvostupňového správního orgánu, žalobce uvedl, že předmětná tvrzení se týkají pouze rozhodovacích preferencí zákazníků ve vztahu k českým výrobkům. Jak sám žalovaný uvádí, jsou předmětem napadeného rozhodnutí pouze dva takové výrobky. Žalobce má za to, že zejména v případě Jablek Jonagold nebylo prokázáno, že by došlo ke klamání spotřebitele v tom smyslu, že by se nejednalo o komoditu z České republiky. Jak sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, země původu Česká republika je uvedena i na nabývacím dokladu i na regálovém štítku. Pouze na přepravce bylo zřejmě nesprávně uvedeno, že se jedná o zemi původu Německo. Toto podle názoru žalobce nelze považovat za klamání ve shora uvedeném smyslu. Zejména v tomto případě má tedy žalobce za to, že nedošlo k narušení rozhodovacích preferencí zákazníků. Pokud se týká ostatních vytýkaných nedostatků v oblasti označování ovoce a zeleniny, potom žalobce nezpochybňuje, že zde došlo k nesprávnému označení, má však za to, že nedošlo k narušení rozhodovacích preferencí zákazníků. Podle názoru žalobce není pro zákazníky rozhodné, zda okurky pocházejí ze Španělska či Nizozemí, zda pór pochází z Belgie či Nizozemí, zda mandarinky pocházejí z Kypru či ze Španělska, zda broskve pocházejí z Itálie či ze Španělska či zda banány pocházejí z Kolumbie či Kostariky. Žalobce ještě jednou uvádí, že nezpochybňuje, že k tomuto označení došlo, má však za to, že tímto nebyly žádným směrem ovlivněny rozhodovací priority zákazníků. Žalobce má tedy i nadále za to, že v těchto případech mohlo a mělo být upuštěno od uložení pokuty. Žalobce si dovoluje poukázat na skutečnost, že podle jeho povědomí v zemích Evropské unie jsou takovéto nedostatky běžně řešeny domluvou. Pokud by i přesto měla být uložena pokuta, potom je žalobce přesvědčen, že v žádném případě se nemůže jednat o pokuty v milionové výši, jako je tomu v nyní projednávaném případě. Pokud se v rozhodnutí správních orgánů uvádí, že se má jednat o závažná porušení, potom s tímto žalobce nemůže souhlasit. Žalobce má za to, že chyby v označování zemí původu, a to z hlediska typového, lze považovat za méně závažné. Žalobce si dovoluje podotknout, že k otázce označování ovoce a zeleniny byla navrhováno několik řešení. Tato řešení však nebyla ze strany inspekce přijímána, inspekce setrvává na zjevně formalistickém pojetí. Účastník řízení má za to, že takovýto postup není v souladu s principem řádné správy.

V závěru žaloby žalobce uvedl, že s ohledem na uvedené je napadené rozhodnutí nezákonné a že nezákonností napadeného rozhodnutí došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech. Napadené rozhodnutí, jakož i postup obou správních orgánů, je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a v rozporu s požadavkem spravedlnosti správního řízení. Napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena zcela nepřiměřená pokuta, napadené rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem, je nepřezkoumatelné a je v rozporu se skutečným stavem věci a se spisy. Pokud se týká výše pokuty, potom má žalobce s ohledem na všechny okolnosti případu, na zjištěný počet nedostatků a množství potravin, u nichž byl nedostatek zjištěn, jakož i s ohledem na zásadu legitimního očekávání za to, že by za přiměřenou bylo možno považovat pokutu nepřevyšující částku 200 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K první skupině žalobních bodů žalovaný uvedl, že námitka je totožná s odvolací námitkou, kterou žalovaný ve svém rozhodnutí shledal jako nedůvodnou, viz str. 16 dole/17 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*Odvolací orgán konstatuje, že v praxi SZPI dochází k postupnému navyšování výměry sankcí (při dodržení požadavků na individualizaci sankcí). Uložená pokuta se nachází v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a odpovídá potřebě kultivace prostředí obchodu s potravinami v České republice. Odvolací orgán uvádí, že v činnosti SZPI dochází k navyšování výměry sankcí (vždy s přihlédnutím k závažnosti toho kterého případu) postupně již od roku 2013. Průměrná výše pokut ukládaných v předchozích letech byla totiž natolik nízká, že nepůsobila dostatečně preventivně ani represivně a četnost nedostatků potravin nabízených tuzemským spotřebitelům, zejména co týče jakosti, označování či uvádění v omyl se obecně spíše navyšovala. V této souvislosti lze zmínit i odbornou literaturu, podle které dodržování zásady legitimního očekávání vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu „nemůže znamenat absolutní neměnnost rozhodovací praxe správních orgánů, která nemůže ustrnout na místě a nereagovat na nové skutečnosti“ (VEDRAL, Josef. Správní řád KOMENTÁŘ, II. vydání 2012, str. 109). Pokuta uložená v tomto případě je tedy v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a odpovídá potřebě kultivace prostředí obchodu s potravinami v České republice a je v souladu s cílem potravinového práva, tedy ochranou spotřebitele. Nelze tedy souhlasit s účastníkem řízení, že by tento trend byl nedůvodný ani s názorem, že by měla být za natolik rozsáhlý souběh správních deliktů uložena pokuta podstatně nižší.*“ Ve vztahu k pokutě uložené společnosti VAPA DRINK žalovaný na str. 17 uvedl následující. „*Pokud se týká zmiňovaného řízení se společností VAPA DRINK s.r.o., je třeba uvést, že tato společnost nebyla ve správním řízení sankcionována za smrtelné ohrožení osob, které požíly lihovinu s obsahem metanolu (to by bylo předmětem trestního řízení vedeného s příslušnými osobami), nýbrž za uvádění do oběhu potravin nikoli bezpečných [čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002], a to z důvodu její škodlivosti pro lidské zdraví [čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 178/2002]. Současně je třeba i uvést, že v daném správním řízení nebyl zjištěn žádný škodlivý následek na lidské zdraví, následek byl hodnocen pouze v rovině ohrožení zdraví osob. V nyní posuzované věci je účastník řízení postihován za uvádění do oběhu jednak potravin označených způsobem uvádějícím spotřebitele v omyl a jednak za uvádění do oběhu potravin neodpovídajících jakosti, přičemž nelze odhlédnout od skutečnosti, že jakostní vady se týkaly mimo jiné i plísňe a hniloby. Takto napadené potraviny lze v obecné rovině považovat za potraviny nevhodné k lidské spotřebě, neboť plísňe a hniloba zakládají výskyt zdraví škodlivých toxinů. Odvolací orgán připouští, že se v nyní posuzované věci jednalo o jednání méně závažné, než jednání, za něž byla postihována společnost VAPA DRINK s.r.o. (a to se také projevilo uložením pokuty v nižší výši), nejedná se však s ohledem na uvedené o pochybení diametrálně odlišná či neporovnatelná, jak tvrdí účastník řízení. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v případě pokuty uložené společnosti VAPA DRINK s.r.o. byla pokuta ukládána ve výši 5 000 000,- Kč po posouzení možné likvidačnosti pokuty pro účastníka řízení. K již uvedenému lze rovněž poznamenat, že události roku 2013, při kterých se ke konečným spotřebitelům v tuzemsku dostávaly potraviny, jejichž konzumace měla negativní následky na lidský život a zdraví, byly nepochybně velmi závažné. Je však třeba si také uvědomit, že zdaleka ne všechny tyto následky nastaly právě v důsledku činnosti účastníkem řízení zmiňované právnické osoby VAPA DRINK s.r.o. Spojovat celou aféru právě jen s tímto provozovatelem potravinářského*

podniku a odvolávat se na výši pokuty jemu uložené se odvolacímu orgánu jeví jako účelové. Odvolací orgán připomíná, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje, a toto v odůvodnění rozhodnutí řádně popsat. Každé rozhodnutí, kterým je ukládána sankce za porušení povinností potravinového práva, je výsledkem takového správního uvážení orgánu dozoru, přičemž v rámci každého správního rozhodnutí je nezbytné přihlídnout ke všem okolnostem daného případu a hodnotit celkovou závažnost předmětného protiprávního jednání." Žalovaný k námitce dále uvedl, že výše uložené pokuty 1 450 000,- Kč nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe správního orgánu a je tak zcela v souladu se zásadou legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný poukazuje na to, že každý případ má individuální závažnost, stanovenou na základě zhodnocení zákonných kritérií ve smyslu § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. Žalovaný v této souvislosti dodává, že výše pokuty je též odrazem skutečnosti, že je účastníku řízení ukládána úhrnná pokuta za správní delikty zjištěné při vícero kontrolách na několika provozovnách. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zásadami procesní ekonomie a dobré správy, když sloučil kontrolní zjištění a uložil úhrnnou pokutu. Pokud by byla pokuta ukládána za správní delikty zjištěné na základě každé kontroly zvlášť, lze očekávat, že by součet jednotlivých pokut byl významně vyšší nežli úhrnná pokuta uložená napadeným rozhodnutím. Dále žalovaný odkázal na čl. 55 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. dubna 2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat, v němž je zakotven požadavek, aby sankce byly účinné, přiměřené a odrazující. To je ve vztahu k potravinám, u nichž dojde k porušení pravidel evropských norem naplněno v ustanovením § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, spojeným se sankcí do výše 3 000 000,- Kč. Správní orgán se tak může při svém správním uvážení pohybovat právě v daném rozsahu, a to od 0 Kč do 3 000 000 Kč, přitom se musí zabývat zákonnými kritérii a jeho správní uvážení nesmí vybočit ze zákonných mezí. Pokuta uložená v daném případě byla řádně individualizována a je zcela v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a nelze ji tedy vnímat jako odklon, který by bylo třeba speciálně odůvodňovat právě v nyní posuzované věci. Studie, kterou ve své argumentaci použil žalobce, je zaměřená především na dostupnost potravin. Skutečnost, že v České republice je dostatek bezpečných a relativně kvalitních potravin žalovaný nijak nezpochybňuje, nicméně to neznamená, že kvalita potravin na trhu je vždy odpovídající požadavkům právních předpisů. Je proto na místě, aby orgán dozoru působil preventivně a zabránil tak zhoršení situace na trhu s potravinami. Srovnávání pokuty uložené v rámci metanolové kauzy a úhrnné pokuty uložené v tomto případě není na místě právě z důvodu individualizovaného hodnocení. Žalovaný se i v dalším plně odkázal na závěry, které učinil v napadeném rozhodnutí, a to, že uložená pokuta je přiměřená. Žalobcem navrhovaná výše pokuty ve výši 200.000 Kč by dle názoru žalovaného neodpovídala celkovému hodnocení závažnosti, zejména množství deliktů, za které byla pokuta ukládána (žalovaný spáchal správní delikt celkem 16x). Pokuta v této výši by zcela postrádala svoji represivní a preventivní úlohu. Žalovaný tak považuje žalobní námitku za nedůvodnou.

Ve vztahu k druhé skupině žalobních bodů, která se týkala namítané nedostatečné výše snížení uložené pokuty, žalovaný uvedl, že žalobce spáchal více správních deliktů se stejnou

sazbou pokuty. V takovém případě bylo na prvoinstančním správním orgánu vyhodnotit (dle požadavku judikatury - např. rozsudek NSS 6 As 57/2004 - 54, str. 4), který z nich považuje za nejzávažnější. Prvoinstanční správní orgán tak učinil - viz str. 23 prvoinstančního rozhodnutí a str. 12 rozhodnutí žalovaného (jako nejzávažnější byl vyhodnocen skutek uvedený pod bodem 2B výroku prvoinstančního rozhodnutí - 2 druhy jablek - Jablka Rubín a Jablka Golden Delicious cizího původu uváděné do oběhu s klamavým údajem o zemi plovu Česká republika). Skutky, o nichž bylo řízení zastaveno, pod nejzávažnější nespádaly, šlo o skutky absorbované (uvedené v bodě 2A - skutek týkající se mandarinek a v bodě 3A - skutek týkající se šalotky banánové). Skutečnost, že i po provedené změně zůstal nejzávažnější delikt v plném rozsahu zachován, žalovaný uvedl na str. 16 svého rozhodnutí. Rovněž zde mimo jiné uvedl, že úvahy prvoinstančního orgánu, které učinil při výměře pokuty, jsou použitelné i za situace změny napadeného rozhodnutí provedené odvolacím orgánem a závažnost protiprávního jednání lze dle jeho názoru považovat za velmi vysokou. Přezkum úvah prvoinstančního orgánu viz str. 15/16 napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného lze za lichý považovat názor žalobce, že by snížení pokuty mělo být neadekvátní a že mělo být provedeno dle matematického vzorce pouze ve vztahu k počtu určitých případů, jak žalobce uvádí v žalobní námítce. S ohledem na uvedené má žalovaný za to, že námitka nepřezkoumatelnosti ve vztahu k částce, o kterou došlo ke snížení pokuty, není důvodná.

Pokud se jednalo o třetí skupinu žalobních námitek, žalovaný uvedl na pravou míru, který delikt je v dané věci považován za nejzávažnější. Na str. 12 napadeného rozhodnutí je uvedeno v rámci konstatování o souběhu deliktů, že „správní orgán I. stupně vyhodnotil jako nejzávažnější delikt uvedený v bodu 2B) výroku rozhodnutí, neboť v rámci tohoto skutku byly 2 druhy potravin klamavě uváděny zemí původu Česká republika". Jde tedy o jednání spočívající v tom, že ve své provozovně Sukova, 301 00 Plzeň dne 30. 4. 2014 žalobce uváděl do oběhu formou nabídky k prodeji a prodeje na prodejní ploše tyto potraviny: Jablka Rubín – na regálovém štítku nad nabízenou potravinou uveden údaj o zemi původu Česká republika s vyobrazením vlajčky ČR a slova "Čerstvé z České republiky", na přepravním obalu (PE přepravka), ve kterém byla při nabízení k prodeji komodita uložena, uvedena na štítku země původu Polsko. Na předloženém nabývacím dokladu č. 20589786-1510 ze dne 30. 4. 2014, uvedena země původu Slovenská republika. Jablka Golden Delicious - na regálovém štítku nad nabízenou potravinou uveden údaj o zemi původu Česká republika s vyobrazením vlajčky ČR a slova "Čerstvé z České republiky", na přepravním obalu (otevřený karton), ve kterém byla při nabízení k prodeji komodita uložena uvedena na štítku Origine Itálie. Na předloženém nabývacím dokladu č. 20589786-1510 ze dne 30. 4. 2014, uvedena země původu Itálie. Mandarinky odrůda Ortanique - na regálovém štítku nad nabízenou potravinou uveden údaj o zemi původu Kypr, na přepravním obalu (otevřený karton), ve kterém byla při nabízení k prodeji komodita uložena uvedena na štítku země původu Španělsko. Na předloženém nabývacím dokladu č. 20589786-1510 ze dne 30. 4. 2014, uvedena země původu Španělsko. Klamavě označené dva druhy zemí původu jsou tedy Jablka Rubín původem ze Slovenské republiky a Jablka Golden Delicious původem z Itálie s klamavým údajem o zemi původu Česká republika s vyobrazením vlajčky ČR a slova "Čerstvé z České republiky". Je tak nepochybné, že právě k těmto dvěma druhům jablek se vztahuje odkaz na tiskovou zprávu Ministerstva zemědělství ČR. Pokud se týká skutku ve vztahu k Jablkům Jonagold, jde o skutek uvedený pod bodem 2E, u něhož klamání spočívalo uvedením země původu Německo, ačkoliv šlo o jablka původem z ČR. Podle názoru žalovaného je dostatečně

zřejmé, že odkaz na tiskovou zprávu Ministerstva zemědělství ČR se na tato jablka nevztahuje. Nicméně o klamání jde rovněž, neboť není dost dobře možné požadovat od spotřebitele, aby se rozhodl o tom, který z údajů použitých při označování je správný. To se týká i dalších komodit, které nebyly jasně a jednoznačně označené co se původu týče a podle názoru žalovaného není žalobce oprávněn předjímat, že pro všechny spotřebitele není rozhodující země původu, byť v záměně destinací nefiguruje Česká republika. K odvolací námitce ohledně názoru žalobce o upuštění pokuty se žalovaný vyjádřil na str. 17 dole/18, kde uvedl následující. „Pokud se týká institutu upuštění od uložení pokuty, je v obecné rovině v zákoně č. 110/1997 Sb. upraven v § 17i odst. 6. Toto ustanovení ve znění účinném do 31. 12. 2014 stanovilo, že: „Orgán dozoru může od uložení pokuty upustit v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví“. Od 1. 1. 2015 je znění tohoto ustanovení uvedeno do souladu s terminologií právních předpisů Evropské unie a spojení „zdravotně nezávadnou“ je v tomto ustanovení nahrazeno slovem „bezpečnou“. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že správní orgán má při splnění daných podmínek možnost od pokuty upustit, nikoliv povinnost. Toto ustanovení uvádí toliko případy, za kterých od pokuty upustit nelze. Pokud jsou splněny podmínky pro upuštění od pokuty (náprava protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou / bezpečnou potravinu nebo o klamání spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví) neznámá to automaticky, že správní orgán musí od pokuty upustit. Takový postup by vedl k absurdní situaci, že by se provozovatelé potravinářských podniků mohli dopouštět porušení všech dalších povinností stanovených potravinovým právem než uvedených v § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb. bez rizika sankce, neboť by věděli, že je možné se spoléhat na to, že až orgán dozoru protiprávní jednání zjistí, postačí splnit uložená opatření a tím se sankci vyhnou. Stanovení právních povinností by tak postrádalo smysl, pokud by je provozovatelé potravinářských podniků mohli plnit až na základě zjištění a uložení opatření orgánem dozoru. Stejně tak by provozovatelé potravinářských podniků nebyli nijak motivováni k dodržování svých zákonných povinností, pokud by mohli vyčkávat až na „domluvu“ orgánu dozoru. Pokud tedy správní orgán I. stupně uvedl, že od uložení pokuty neupustil proto, že k tomu neshledal důvody, nelze než učinit závěr, že se správní orgán I. stupně žádného pochybení nedopustil. Odvolací orgán se s ohledem na charakter pochybení a vzhledem ke skutečnostem, které byly hodnoceny v neprospěch účastníka řízení, s tímto závěrem ztotožňuje. Odvolací orgán nesouhlasí s účastníkem řízení, že v případě klamavého označování potravin zemí původu v dané věci by mohlo být považováno za natolik bagatelní, že měl správní orgán od pokuty upustit, neboť jsou jistě spotřebitelé, pro které je údaj o zemi původu důležitou informací, na základě které se rozhodují, zda potravinu zakoupí či nikoliv.“ Na uvedeném žalovaný setrvává a má za to, že pokud inspektoři provádějí kontroly dle požadavků stanovených právními předpisy, nelze jejich postupy považovat za formalistické. Žalovaný tak považuje i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

Žalobce považoval výhrady žalovaného k jeho žalobním námitkám za účelové a věcně a právně nesprávné. Žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti postupu a

rozhodování správních orgánů a porušil zásadu spravedlnosti, když považuje pokutu ve výši 1.450.000 Kč za excesivní ve srovnání se sankcemi ukládanými v jiných členských státech EU a ve srovnání s pokutou uloženou společností VAPA DRINK v souvislosti s metanolovou aférou, kdy tato pokuta dosáhla 5.000.000 Kč. Žalobce takovéto skokové navýšení považuje za nedůvodné. Žalovaný k tomuto bodu namítá, že činností SZPI dochází k navyšování výměry sankcí postupně již od roku 2013, což odůvodňuje tím, že průměrná výše pokut ukládaných v předchozích letech byla Natolik nízká, že nepůsobila dostatečně preventivně ani represivně a četnost nedostatků potravin nabízených tuzemským spotřebitelům se spíše navyšovala. Tato námitka žalovaného je však v rozporu se skutečným stavem věci. Jak žalobce uvedl již ve své žalobě, v roce 2013 došlo ke zvýšení počtu kontrol, avšak ke snížení počtu negativních zjištění. Přitom v roce 2013 došlo za tohoto trendu k navýšení pokut skokově v průměru o 82 %. Již toto navýšení je podle žalobce nutno považovat za nedůvodné a neočekávatelné. Tento trend pokračoval i v roce 2014. Tyto skutečnosti (včetně skutečností, že docházelo k růstu počtu kontrol, avšak ke snižování počtu negativních zjištění) i tento trend vyplývá z výročních zpráv samotného žalovaného, jak jsou uveřejňovány na jeho internetových stránkách. O tom, že nedochází ke zhoršení kvality potravin na trhu České republiky, svědčí i výsledky celosvětové studie hodnotící kvalitu a dostupnost potravin. Podle této studie, ze které vyplývá, že Česká republika je v hodnocení těchto kritérií na 23. místě na světě (z hlediska kvality a bezpečnosti na 24. místě na světě) a je nejlepší v hodnocení ze všech států východní a střední Evropy. Z těchto skutečností vyplývá, že skokové navyšování pokut, ke kterému dochází od roku 2013, nelze v žádném případě odůvodnit zhoršováním kvality potravin na území České republiky. Předmětnou studii předložil žalobce i ke své žalobě. Uvedené tvrzení žalovaného je tedy v rozporu se skutečným stavem věci i s jeho vlastními interními materiály. Žalobce se tedy nemůže zbavit pocitu, že se jedná toliko o tvrzení krajně účelové. K otázce sankcionování společnosti VAPA DRINK v souvislosti s metanolovou aférou žalovaný uvádí, že nedostatky, které žalovaný žalobci vytýká, se týkaly plísní a hniloby. Z toho žalovaný dovozuje, že se nejedná o jednání, které by bylo nesrovnatelné a diametrálně odlišné od jednání, za které byla sankciována společnost VAPA DRINK s.r.o. Žalovaný tak v podstatě uvádí, že hniloba a plíseň ovoce a zeleniny není diametrálně odlišná a neporovnatelná s jedovatým a smrtícím metanolem uváděným do oběhu společností VAPA DRINK. K tomuto si žalobce dovolí uvést, že hniloba a plíseň ovoce a zeleniny jsou jistě nedostatkem. Jedná se však o nedostatky, které jsou poměrně obvykle zjišťovány kontrolami v České republice i v jiných státech Evropské unie. Nejedná se tedy v žádném případě o excesivní jednání. Naproti tomu distribuce smrtícího metanolu je jednáním, které je zjevně excesivní. Pokud žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že nebyl prokázán škodlivý následek na lidském zdraví, potom je tomu tak nepochybně pouze proto, že se z předmětných lahví distribuovaných společností VAPA DRINK nikdo nenapil. Žalobce považuje smrtící účinky metanolu za velmi těžko zpochybnitelné. Z toho žalobce dovozuje, že pokud by došlo ke konzumaci metanolu, potom by nepochybně k poškození zdraví došlo. Z tohoto pohledu se tedy žalobci jeví jako irelevantní, zda byl prokázán škodlivý následek. V této věci si žalobce ostatně dovoluje odkázat na ustálenou judikaturu, např. na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, č.j. 29 Ca 245/2002 ze dne 30.07.2004, v jehož odůvodnění se soud vyjádřil mimo jiné k hodnocení následku a přiklonil se k závěru, že za škodlivý následek je možné považovat již jen možné ohrožení práv spotřebitelů. K tomu je potřebné uvést, že sám žalovaný tímto rozhodnutím Krajského soudu v Brně velmi často argumentuje v řízeních proti

žalobci. Proto je pro žalobce poměrně překvapivé, pokud je žalovaný ve vztahu k jednání společnosti VAPA DRINK takto o poznání shovívavější (tuto námitku uvedl žalobce ostatně již ve své žalobě). Žalobci se tak opravdu jeví velmi těžko uvěřitelné, že státní orgán nevidí naprostou diametrální odlišnost a neporovnatelnost závadného, avšak nikoli neobvyklého jednání s distribucí smrtelně jedovaté látky, a to navíc za stavu, kdy je zjevná souvislost s metanolovou aférou, která si v České republice vyžádala 50 lidských životů. V této souvislosti si žalobce ještě jednou odcitoval slova ústředního ředitele žalovaného Ing. M.K., která v souvislosti s předmětnou pokutou uloženou společnosti VAPA DRINK uvedl v internetovém deníku idnes.cz ze dne 1. 3. 2014: „To, že by byli spotřebitelé ohroženi nebezpečnou potravinou, je naštěstí naprosto ojedinělé. Já se navíc domnívám, že kauza metanol nebyla problém legitimní potravinářské sféry, tedy chyba technologie, ale kriminálním činem, jehož podstatou bylo přidání chemikálie do potravin.“ Žalobce považuje za zjevné, že ze slov ústředního ředitele žalovaného je zcela zjevné, že se jedná skutečně o neporovnatelné a diametrálně odlišné záležitosti. I sám ústřední ředitel uvádí, že metanol nebyl problémem legitimní potravinářské sféry, tedy chybou technologie, ale kriminálním činem, jehož podstatou bylo přidání chemikálie do potravin. Za tohoto stavu se tak tvrzení žalovaného nejeví už pouze jako účelové, ale dokonce jako velmi cynické. Navíc prvoinstanční orgán i žalovaný nepovažovaly toto jednání žalobce ani za nejvíce závažné z jednání, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí. Za závažnější považovaly jednání popsané pod bodem 2B prvoinstančního rozhodnutí spočívajícího v nesprávném uvedení země původu u jablek a mandarinek. Pokud tedy žalovaný považuje uvádění ovoce a zeleniny stížených hnilobou a plísní za porovnatelné s šířením metanolu a současně považuje uvádění ovoce a zeleniny stížených hnilobou a plísní za méně závažné než nesprávné uvedení země původu u ovoce a zeleniny, potom by bylo nutno dojít k závěru, že nesprávné uvedení země původu u dvou druhů jablek a jedné mandarinky je závažnější než šíření metanolu. Žalobce tímto nechtěl v žádném případě bagatelizovat povinnost uvádět správnost země původu u ovoce a zeleniny. Žalobce tímto způsobem pouze upozorňuje na naprostou absurditu shora uvedených závěrů žalovaného. K námitce žalovaného, že uložená pokuta nevybočuje z rozhodovací praxe a je v souladu se zásadou legitimního očekávání, si žalobce dovoluje odkázat na skutečnosti uvedené výše. Žalobce zejména odkazuje na předchozí rozhodovací praxi žalovaného a okolnosti, za kterých dochází zcela nedůvodně ke skokovému navyšování sankcí.

Ohledně neadekvátnosti snížení pokuty žalobce uvedl, že jako nejzávažnější byl hodnocen správními orgány skutek uvedený pod bodem 2B výroku prvoinstančního rozhodnutí, který zůstal zachován. Na straně 23 prvoinstančního rozhodnutí se výslovně uvádí, že klamání spotřebitele týkající se země původu hodnotí správní orgán jako závažnější čin uvádění do oběhu nejakostních potravin a neuvedení země původu. Žalobci se jeví jako nepřijatelné, pokud žalovaný v jedné části svých rozhodnutí dospívá k závěru, že uvádění do oběhu ovoce a zeleniny postiženého plísní a hnilobou není diametrálně odlišné od uvádění smrtelně jedovatého metanolu, aby pak v jiné části svého rozhodnutí dospěl k závěru, že nesprávné označení země původu u jablek a mandarinky je závažnější než distribuce smrtelně jedovatého metanolu. Takovýto závěr se žalobci jeví jako zcela nepřijatelný. Žalobce upozornil, že zastavení řízení se týkalo právě skutků spočívajících v údajném uvádění nejakostního zboží do oběhu. Takovéto jednání je podle žalobce nutno považovat za nejzávažnější. Již z tohoto důvodu je tedy nutno považovat snížení pokuty za zcela

neadekvátní. Žalobce se samozřejmě nedomnívá, že by se nutně muselo jednat o matematické snížení (tj. vůči kolika procentům skutku bylo řízení zastaveno, o tolik procent by měla být snížena pokuta). Snížení může být samozřejmě zcela nelineární, kdy toto snížení může být vyšší než podíl skutků, v nichž bylo řízení zastaveno, popřípadě může být i nižší. Míra snížení bude vždy záviset na okolnosti daného případu, zejména na závažnosti skutků, vůči nimž bylo řízení zastaveno. Právě s ohledem na tyto rozhodné skutečnosti se žalobci jeví snížení pokuty jako zcela neadekvátně nízké.

Žalobce dále rozvinul svoji argumentaci ohledně třetí skupiny žalobních bodů. Předně žalobce uvedl, že žalovaný se pouze účelovými argumenty snaží uvést, proč od uložení pokuty neupustil. Žalovaný zde opět potvrzuje svůj závěr, že za nejzávažnější jednání považuje nesprávné uvádění země původu u 2 druhů jablek a 1 mandarinek. Z tohoto závěru by však bylo nutno vyvodit, že toto nesprávné označování je závažnější než uvádění smrtelně jedovatého metanolu do oběhu. Takovýto závěr je i v tomto případě podle žalobce zcela nepřijatelný. Žalobce již ve své žalobě uvedl, že má za to, že pro zákazníky není zcela rozhodné, zda okurky pocházejí ze Španělska či Nizozemska nebo zda pór pochází z Belgie či Nizozemska či zda mandarinky pocházejí z Kypru či ze Španělska apod. Žalobce nespochybňuje, že se jedná v daném případě o nesprávné označení, pouze uvedl, že se nedomnívá, že by tato skutečnost byla rozhodná pro spotřebitele. K tomuto žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že „žalobce není oprávněn předjímat, že pro všechny spotřebitele není rozhodující země původu, byť záměrně v destinacích nefiguruje Česká republika“. Žalobci není zřejmé, proč by takovouto námitku vznést nemohl. Žalobce má za to, že pokud je žalovaný jiného názoru, potom je v souladu se zásadami správního řízení povinen tuto námitku žalobce vyvrátit a v řízení prokázat jako nesprávnou. Žalovaný by tedy musel prokázat, že nesprávné uvedení země původu (kdy v záměně nefiguruje Česká republika) je pro spotřebitele relevantní a případně do jaké míry je relevantní. Za tohoto stavu má žalobce i nadále za to, že byly splněny všechny podmínky pro to, aby od uložení pokuty bylo upuštěno. Žalobce má rovněž za to, že žalovaný neodůvodnil, proč od uložení pokuty neupustil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tím vyslovily souhlas.

Žaloba není důvodná.

I.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Žalobci byla uložena sankce odkazem na analogické použití ustanovení § 12 odst. 2 věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.

Nejpřísněji postižitelný delikt vymezený ve výroku prvostupňového rozhodnutí spočíval v porušení povinnosti stanovené v § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách.

Podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách se provozovatel potravinářského podniku dále dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny.

Podle § 17 odst. 3 písm. b) téhož zákona se za správní delikt se uloží pokuta do 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), d), e), g), l) nebo m) nebo odstavce 2 písm. b).

Ze stejné právní úpravy vycházel i žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán, když v napadeném rozhodnutí při posuzování původní a nové právní úpravy uvedl: „v době spáchání správních deliktů platilo jiné znění zák. č. 110/1997 Sb., než v době vydání tohoto Rozhodnutí. Za jednání popsané v bodech 1) A, B, 2) A, B, C, D, E, 3) A, B, C, D, E, F, G, H výroku Rozhodnutí mohla být účastníku řízení uložena pokuta v maximální výši 3.000.000 Kč. V době vydání tohoto Rozhodnutí však již platil zák. č. 139/2014 Sb., kterým se mění zák. č. 110/1997 Sb. s účinností od 1. 1. 2015. Touto novelou došlo k rozsáhlé změně skutkových podstat a výší sankcí za jejich naplnění. Skutková podstata správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zák. č. 110/1997 Sb. se v novelizovaném znění zák. č. 110/1997 Sb. změnila. Nyní účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 1 písm. q) zák. č. 110/1997 Sb., za což mu může být uložena pokuta dle § 17 odst. 11 písm. d) téhož zákona, a to až do výše 50.000.000 Kč. Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2014, č. j. 6 A 126/2002, se tento článek musí aplikovat i na rozhodování v rámci správního řízení. Vzhledem k tomu, že novelizované znění zák. č. 110/1997 Sb. není pro účastníka řízení příznivější, vycházel prvoinstanční orgán při rozhodování ve věci ze znění zák. č. 110/1997 Sb. účinného v době spáchání správního deliktu účastníkem řízení.“ Obdobně prvostupňový orgán argumentoval ve vztahu k posouzení jednání uvedeného pod bodem 2) F výroku rozhodnutí.

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.450.000 Kč, což činí 48,3 % z maximálně možné částky pro udělení pokuty ve výši 3.000.000 Kč. Žalobci tak byla za jeho deliktní jednání uložena pokuta v polovině její zákonné výměry. Pro správní orgány tak zůstává stále značný prostor pro postižení závažnějších jednání, než kterého se dopustil žalobce, resp. možnost postihu od 1.450.001 Kč do 3.000.000 Kč (lze si například představit situaci, kdy by dané jednání mělo navíc charakter recidivy). Již z tohoto důvodu nelze považovat žalobci uloženou pokutu za pokutu „zcela zjevně nepřiměřenou a porušující zásadu spravedlnosti ve správním řízení“ či „excesivní“.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V případě žalobce soud nepřistoupil k aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť uloženou pokutu nepovažuje za „uloženou ve zjevně nepřiměřené výši“.

A to zejména pro to, že při stanovení výše pokuty bylo přihlíženo ke značnému množství sbíhajících se správních deliktů, za které byla žalobci uložena jedna souhrnná pokuta.

Prvoinstanční orgán k tomu v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že *„dále bylo v rámci hlediska okolností, za nichž byly správní delikty spáchány, uváženo, že účastník řízení spáchal celkově 16 správních deliktů (přičemž čl. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002 byl porušen opakovaně a to 6x). Od této skutečnosti nelze odhlédnout. Přestože byla použita na základě analogie tzv. absorpční zásada, podle úpravy obsažené v § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupních, ve znění pozdějších předpisů, je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 9/2008 – 328 správní orgán oprávněn přihlédnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů v souběhu. S ohledem na výše uvedené je skutečnost, že došlo k souběhu několika správních deliktů, kdy byl například také opakovaně, a to 7x, porušen čl. 76 odst. 3 nařízení EU č. 1308/2013 a do oběhu bylo uvedeno ve velké míře nejakostní ovoce a zelenina (na potravinách se vyskytovala plíseň, hniloba, vady dužniny apod.), hodnocena správním orgánem v neprospěch účastníka řízení“.* Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Rovněž s těmito úvahami se odvolací orgán ztotožňuje, když počet správních deliktů považuje odvolací orgán za velmi vysoký. Uvedený počet deliktů zůstává zachován i po změně rozhodnutí provedené odvolacím orgánem, neboť dva zrušené skutky a vůči nim zastavené řízení představovaly dílčí útoky.“*

Z výše nastíněnými úvahami správních orgánů se soud zcela ztotožňuje. Vysoká četnost deliktního jednání totiž významnou měrou zvyšuje jeho společenskou škodlivost významným způsobem (což je ostatně zřejmé při komparativním pohledu i ze znění norem práva trestního, které je vystavěno na stejných základech jako trestání správní, když § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník dokonce upravuje možnost zvýšení horní hranice trestní sazby až o 1/3 při vícečinném souběhu). To také musí nalézt odraz ve výši uložené sankce. I přes tuto okolnost však zůstala uložená pokuta ve výši 48,3 % z maximálně možné částky pro udělení pokuty. *„Zjevná nepřiměřenost“* výše udělené pokuty tak z ničeho nevyplyvá.

Pokud jde o žalobcova tvrzení o tom, že se dopustil deliktního jednání, které je *„běžným v rámci celé Evropské unie“*, že se jej dopouští *„všechny prodejní formáty“*, *„jedná se o pochybení, která žádným způsobem nevybočují ze stavu potravinového práva v Evropské*

unii“, „nejméně 8 z pochybení žalobce je v zemích Evropské unie považováno za obvyklé a řešeno pouhou domluvou a pokuta není ukládána, je-li ukládána pokuta, její výše je řádově (resp. o dva řády) nižší než pokuta uložená žalobci“, je nezbytné uvést, že tyto námitky nijak nedokládají nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Lze konstatovat, že obecný stupeň nebezpečnosti deliktu lze usuzovat ze sazby trestu vymezeného tím kterým ustanovením zákona o potravinách.

V případě žalobce bylo zjištěno porušení ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, a to řadě případů (konkrétně v sedmi případech došlo k porušení článku 76 odst. 3 nařízení EU č. 1308/2013 tím, že žalobce uváděl do oběhu nejakostní ovoce a zeleninu, dále v šesti případech porušil žalobce článek 16 nařízení EU č. 178/2002, když uváděl spotřebitele v omyl uvedením do oběhu klamavě označených potravin, a v jednom případě došlo k porušení článku čl. 6 bodu 1, 2 nařízení EU č. 543/2001, který upravuje označování zboží), dále v jednom případě porušení ustanovení § 17a odst. 1 písm. h) téhož zákona.

V prvním případě lze na základě ustanovení 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách uložit pokutu do 3.000.000 Kč, ve druhém případě na základě ustanovení § 17a odst. 2 písm. b) téhož zákona do 1.000.000 Kč.

Z toho vyplývá, že porušení ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách je typově nebezpečnějším jednáním než jednání, za které lze uložit pokutu podle § 17a odst. 2 písm. a) zákona o potravinách. Právě stanovením maximální výše pokuty do 3.000.000 Kč dal zákonodárce jednoznačně najevo zájem na účinném potírání porušování určitého typu deliktního jednání, což lze jasně dovozovat ze značné výše této pokuty.

V případě žalobce se tak v žádném případě typově nejednalo o delikt, který by měl být řešen „pouhou domluvou“ či pokutou „o dva řády nižší“, tj. pokutou ve výši 14.500 Kč.

Uložení pokuty „o dva řády nižší“ vylučuje skutečnost, že se v případě žalobce jednalo nikoli o jedno, nýbrž řadu pochybení najednou, jak již bylo vysvětleno výše. Tím méně lze uvažovat dokonce o upuštění od uložení pokuty. V této souvislosti je nedůvodnými nezbytné shledat i námitky žalobce o „skokovém nárůstu ukládaných pokut“, „nezhoršování kvality potravin na trhu České republiky“, „nemožností skokově navyšovat pokuty s odůvodněním zhoršování kvality potravin na území České republiky“. K těmto námitkám je nezbytné uvést, že žalobci není možné k dobru přičítat, že „nedochází ke zhoršování kvality potravin na trhu České republiky“, když v jeho případě došlo hned v šesti případech k „uvádění na trh nejakostního ovoce a zeleniny a potravin, které způsobem svého označení a propagace uvádějí spotřebitele v omyl“ v sedmi případech k „uvádění do oběhu nejakostní ovoce a zeleniny“ v jednom případě k „nesprávnému označování potravin“ a konečně rovněž v jednom případě k „nesprávnému uchovávání potravin“. Platí, že výše uložené pokuty je odrazem nebezpečnosti deliktního jednání žalobce, v daném případě přitom nebyla dána pouze zvýšenou četností jednotlivých skutků, ale i způsobem jejich provedení (to platí zejména v případě klamání spotřebitele). Jak správně uvedl prvostupňový správní orgán, byly klamavě označené potraviny „uváděny do oběhu formou „nabídky k prodeji“ a „prodeje“,

což je ve srovnání s jinými formami uvádění do oběhu závažnější způsob porušení právních povinností, kdy právem chráněné zájmy spotřebitele jsou ohroženy zásadnějším způsobem“.

Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „považuje za nezbytné zdůraznit, že v jeho praxi postupně dochází k navyšování výměry sankcí. Průměrná výše pokut ukládaných v minulých letech byla natolik nízká, že nepůsobila dostatečně preventivně ani represivně. Pokuta uložená nyní napadeným rozhodnutím je tedy v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a naprosto odpovídá potřebě kultivace prostřední obchodu s potravinami v České republice“, nelze tomuto obecnému tvrzení cokoli vytknout. Zcela totiž dopadá na skutkové okolnosti případu žalobce. Jestliže že by za takto četné porušení významných povinností žalobce nebyla uložena sankce odpovídající výše, není možné předpokládat, že by došlo k dostatečně intenzivnímu působení na chování žalobce v tom směru, aby do budoucna upustil od tohoto pro společnost neakceptovatelného jednání.

Nedůvodnými je nezbytné shledat i námitky žalobce o tom, že „pochybení vytýkaná žalobci, která jsou předmětem této žaloby, přitom nelze v žádném případě stavět na roveň jednání souvisejících s metanolovou aférou“.

Jak již bylo uvedeno, výše uložené pokuty je odrazem nebezpečnosti deliktního jednání žalobce. Posouzení výše uložené pokuty je závislé na konkrétních skutkových okolnostech toho kterého případu. K tomu, aby bylo možné porovnávat adekvátnost výše uložené pokuty, bylo by nezbytné, aby skutkové okolnosti obou případů byly totožné nebo alespoň velice podobné. Jíž z prostého obecného tvrzení žalobce vyplývá, že se nejednalo o totožné věci, když v případě uváděném žalobcem se jednalo o „metanolovou aféru“ zatímco v případě žalobce šlo o „porušení ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách a tabákových výrobcích, a to hned několika případech, a v jednom případě porušení ustanovení § 17a odst. 1 písm. h) téhož zákona“. Dlužno doplnit, že v případě uváděném žalobcem byla uložena pokuta ve výši 5.000.000 Kč, zatímco v jeho případě byla uložena pokuta ve výši 1.450.000 Kč, tj. pokuta o 71% nižší.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Nejedná-li se tedy o „skutkově shodné nebo podobné případy“ nelze dospět k závěru, že by ze strany žalovaného mohlo dojít k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobcem uváděného by se hypoteticky mohli dovolávat jednotliví pokutami postižení aktéři „metanolové kauzy“ nikoli však žalobce.

Tvrdí-li žalobce, že „žalovaný činí na straně 13 ve 4 odstavci zcela bezprecedentní závěr, že se nejedná o pochybení diametrálně odlišná či neporovnatelná“, je nutné konstatovat, že závěr žalovaného je zcela správný.

II.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Stran námitky týkající se porušení zásady legitimního očekávání krajský soud nejprve připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 155/2014 – 33, v němž kasační soud mj. konstatoval: „(...) K zásadě legitimního očekávání se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ Na uvedené Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že správní praxe (v posuzovaném případě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání. Stěžejní závěr tohoto rozsudku spočívá právě v úvaze, dle které správní praxe představuje překážku pro bezdůvodné excesivní trestání a nikoli tedy pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011-119). (...) [12] V rozsudku ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“.

Porušení zásady legitimního očekávání lze tedy namítat jen při excesu z dlouhodobé a ustálené praxe. Zároveň je nutno připustit určité rozdíly ve výši ukládaných pokut mezi individuálními případy ve shodném časovém období i vývoj v praxi ukládání pokut, kdy správní orgán na základě zkušeností z minulých období může v rozpětí stanoveném zákonem plošně ukládat o něco vyšší pokuty než dříve, tak aby dostatečně plnily svou represivní a preventivní funkci.

Žalobce v žalobě podporuje svá tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání argumentem, že v roce 2013 došlo ke skokovému navýšení pokut ukládaných SZPI za současného snížení negativních zjištění ohledně kvality potravin v České republice a odkazuje na výsledky celosvětové studie. K tomu soud uvádí, že žalobcem prezentovaná studie obsahuje pouze souhrnné údaje, ze kterých osamoceně nelze činit žádné závěry relevantní pro rozhodovanou věc. V předmětné studii se neuvádějí podrobnější informace ohledně ukládání pokut za správní delikty a ani žalobkyně v tomto ohledu nic dalšího nedoplnila.

Soud v nyní projednávané věci pochybení správních orgánů neshledal. Uložená pokuta je na v polovině hranice zákonné sazby, přičemž podrobné odůvodnění stanovené sankce

rozhodnutí správních orgánů nenese žádné znaky libovůle či zneužití správního uvážení. Na tom nemohou nic změnit ani informace uvedené v předložené studii. Nebylo možné konstatovat existenci dlouhodobé a ustálené praxe, která by odůvodňovala legitimní očekávání uložení pokuty za spáchaný delikt v určité výši, ani vybočení z takové praxe. Ani druhý žalobní bod tak nebyl důvodný.

III.

Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 16 v prostředním odstavci žalovaný uvedl: *„při ukládání sankce odvolací orgán přihlížel k horní hranici sazby, závažnosti správních deliktů účastníka řízení a pokutě uložené v napadeném rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uložil účastníku řízení za porušení tří různých ustanovení potravinového práva pokutu ve výši 1.500.000 Kč s tím, že jako nejzávažnější protiprávní jednání vyhodnotil porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002, a to když šlo o uvedení v omyl ve dvou případech klamavým označením zemí původu Česká republika. Odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil toliko ve věci uvádění na trh dvou druhů potravin, které neměly požadovanou jakost. Nejzávažnější delikt zůstává v celém rozsahu zachován. Sankci vyměřenou ve výši 1.450.000 Kč pokládá odvolací orgán za odpovídající závažnosti spáchaných správních deliktů. Pro posouzení úvah žalovaného při stanovení výše sankce je též relevantní obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 16 v předposledním odstavci, v němž žalovaný dospěl k závěru, že „Rovněž s těmito úvahami se odvolací orgán ztotožňuje, když počet správních deliktů považuje odvolací orgán za velmi vysoký. Uvedený počet deliktů zůstává zachován i po změně rozhodnutí provedené odvolacím orgánem, neboť dva zrušené skutky a vůči nim zastavené řízení představovaly dílčí útoky“*

Soud má za to, závěry žalovaného jsou *„určité a přezkoumatelné“*. Žalovaný žalobci zcela jasným a srozumitelným způsobem vysvětlil, proč přistoupil ke snížení uložené pokuty pouze o 50.000 Kč. Soud v této souvislosti pouze doplňuje, že není pravdou tvrzení žalobce, že *„zastavení (v napadeném rozhodnutí obsažené) se týká 1/4 původního počtu (deliktů)“*. Jak správně poznamenal žalovaný, došlo k zastavení řízení pouze ve vztahu k dvěma dílčími útokům pokračování ve správním deliktu, tedy samotný počet deliktů zůstal zachován. Soudu z tohoto hlediska její pouze mírné snížení uložené pokuty jako zcela přiléhavé a rozumné.

IV.

Soud neshledal důvodnou ani čtvrtou skupinu žalobních bodů.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že ve vztahu k jablkům „Jonagold“ nedošlo z jeho strany ke klamání spotřebitele v tom smyslu, že by daná jablka prezentoval jako potravinu z České republiky, tedy potravinu, která je s ohledem na její tuzemský původ předmětem většího zájmu zákazníků, pak k této námitce soud uvádí, že nic takového ani prvostupňový správní orgán, ani žalovaný v průběhu správního řízení netvrdily. Žalobce v žalobě odkazuje na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu ohledně vymezení nejzávažnějšího jednání žalobce, když

žalovaný konkrétně uvedl, že „*k tíži účastníka řízení správní orgán I. stupně připočetl dále fakt, že 2 druhy z klamavě označených potravin byly označeny na regálových štítcích nad nabízenými potravinami zemí původu Česká republika s vyobrazením vlajčky ČR a slova „Čerstvé z České republiky“, neboť většina spotřebitelů zohledňuje hledisko potravin z ČR a dává jim přednost*“. Při porovnání textu napadeného rozhodnutí a obsahu výrokové části prvostupňového rozhodnutí, je zcela zřejmé, že dané závěry dopadají v projednávaném případě pouze na jablka „Golden Delicious“ a jablka „Rubín“. (výrok 2B prvostupňového rozhodnutí), která byla označena jako zboží mající původ v ČR, ač tomu tak nebylo, tedy nepravdivá informace se týkala skutečnosti podstatné pro rozhodnutí spotřebitele. V případě jablek „Jonagold“ byla situace odlišná, neboť žalobce uváděl, že se jedná o potraviny z Německa, až ve skutečnosti šlo o potraviny, jejichž zemí původu byla Česká republika (výrok 2E prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný, a zejména prvostupňový správní orgán pak ve svých rozhodnutích přesvědčivým a logickým způsobem vysvětlily, proč je jednání žalobce popsané pod výrokem 2B prvostupňového rozhodnutí typově nebezpečnější než jiná jednání žalobce, která se týkala klamavého označování potravin v projednávané věci (tedy i ta popsaná pod výrokem 2E).

Ohledně možnosti upuštění od uložení pokuty soud konstatuje, že žalovaný pečlivě a podrobně popsal důvody, na základě kterých nepřistoupil k aplikaci daného institutu. V tomto směru nebylo třeba žalovanému cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) *je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“].

V.

Jestliže žalobce namítá zjevnou nepřiměřenost uložené sankce, pak soud předesílá, že pro posuzování přiměřenosti uložené sankce má soud pouze omezený prostor, neboť stanovení výše sankce je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v příslušné výši, a aby výše sankce s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti (srov. *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). V projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností, jedná se tak o sankci přiměřenou poměrům žalobce a okolnostem jeho jednání.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 26. dubna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová